

ПРЕСЕК

Новине студентског парламента / број 3 / Јун 2018. / Београд

ПРЕСЕК, број 3.

Новине студентског парламента
у електронском издању

Издавач

Факултет примењених уметности
у Београду
www.fpu.bg.ac.rs

Главни и одговорни
уредник

Катарина Милосављевић

Редакција

Дејан Прћић, ФДУ
Борисав Матић, ФДУ
Ивона Јањић, ФДУ
Јелена Стевановић, ФМУ
Тамара Боговац, ФПУ
Нина Мирковић, ФПУ
Анђелија Цветковић, ФПУ
Александар Јовановић, ФПУ
Катарина Милосављевић, ФПУ
Тамара Манојловић, ФПУ
Анка Драгојловић, ФПУ
Милица Терзић, ФПУ

Графичко обликовање

Александар Јовановић

Фонт

Пресек стране и наслови – Александар Јовановић
Текст – Montserrat

Лектура

Јелена Круљ, ФМУ
Жана Живаљевић

Београд, јун 2018.

Садржај

Новине студентског
парламента Факултета
примењених уметности
Треће издање
Јун 2018. Београд

- IV Фото конкурс – Фотографије Сузане Бутић
- VII Stencil радионица на Писму
- VIII Фист – Глас нове генерације
- XII Овде је лепо – Сечем дрво једем пасуљ
- XVI Collegium musicum – Концерт академског хора
- XIX „Futro World” – Интервју са Славимиром Стојановићем
- XXVI Еразмус размена студената – Адел Фарес
- XXIX Између – Изложба тројице студената сликарства ФПУ
- XXXII Playground – Игралиште
- XXXVI Антигона – Испитна представа студента ФДУ
- XL Улица и њена лица – Интервју са Анђелом Срејић
- XLV Честитамо
- LIII Фото конкурс – Фотографије Мине Јевремовић
- LV ПРЕСЕК 4 конкурси
- LVI Хвала

ФАКУЛТЕТ
ПРИМЕЊЕНИХ
УМЕТНОСТИ
У БЕОГРАДУ

СТУДЕНТСКИ
ПАРЛАМЕНТ
ФАКУЛТЕТА
ПРИМЕЊЕНИХ
УМЕТНОСТИ
У БЕОГРАДУ

Редакција студентских новина Пресек отвара медијски простор у *online* издању студентских новина у виду четири стране (прве две и последње две стране) где се даје могућност студентима фотографије да се представе својим радовима.

Сви заинтересовани могу послати до пет радова на мејл редакције: presekfpu@gmail.com, од којих ће каснијим избором одабране фотографије бити објављене.

У овом броју изложене су фотографије:

Сузане Бутић
Студент фотографије
3. година, ФПУ и
Мине Јевремовић
Студент фотографије
4. година, ФПУ

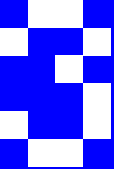
Сузана Бутић
Студент фотографије
3. година
Акт.

Сузана Бутић
Студент фотографије
3. година
Акт.

ТАКАЈЕ НАЈ

МАШИНИ

АДЗОВИ

МАШИНИ

ОДЗОВИ

Мотивација је
кључ успеха

9 студената
18 облика
23 слова

Take as much
as you can carry

Слова су настала на *stencil* радионици одржаној у оквиру предмета Писмо код проф. доц. Јане Оршолић. Радионицу је водио Ондреј Гавалда, асистент катедре за визуелну комуникацију на Академији лепих уметности и дизајна (*Academy of Fine Arts and Design*) у Братислави. Учесници радионице били су студенти графичког одсека треће и четврте године Факултета примењених уметности у Београду и то: Софија Пашалић, Никола Петровић, Владимир Пауновић, Тамара Марковић, Теа Терзић, Александар Јовановић, Јована Јоцић, Надежда Тодоровић и Ивана Анчић.

Композиција се може видети на зиду зграде ФПУ у Карађорђевој 15, у пролазу ка степеницама.

ФЕСТИВАЛ ГЛАС НОВЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ

Репертоар XIII Фестивала интернационалног студентског театра може, на први поглед, деловати као фузија састављена од представа најразличитијих профила које, наизглед, немају ништа заједничко. Недовољно пажљив посетилац фестивала би свакако, с правом, могао да постави питање шта је то што повезује читаве корпусе различитих позоришних тенденција – почевши од режија класике, преко режија савремених студентских текстова, па све до перформанса. Ствар постаје још компликованија када се помену најразличитије идејне, па и идеолошке позадине представа. Међутим, насупрот обиљу различитости назира се јасан и чврст концепт: давање прилике „миленијалцима“ да искажу своје ставове, колико год се њихови ставови међусобно косили.

Текст припремио:
Борисав Матић

*„Први дан“ представа
на отварању фестивала
по тексту Давида
Јаковљевића студента
друге године Драматургије
у режији Павла Терзића
студента четврте године
Позоришне и радио режије
Сценографија: Анђела Мандић
Костимографија: Александра
Милојковић и Милена Костић
Производња: Анђа Брстина
Асистент производње
и организатор: Наталија
Кидишевић
Реализатор звука: Ален Душ*

Представе које заузимају почасно место на фестивалу, разумљиво јер су у продукцији домаћина и организатора фестивала, су „Први дан“ Давида Јаковљевића и у режији Павла Терзића и „Овде је лепо – сечем дрво, једем пасуљ“ Филипа Грујића и редитељке Миље Мазарак. Обе представе су паметно искористићене у целокупној драматургији фестивала будући да је првом званично и отворен фестивал, а другом затворен, чиме је и стављен акценат на кључну функцију фестивала: да се новим ауторима, у овом случају студентима Факултета драмских уметности, да јавни простор за уметничко изражавање, али и за критичко промишљање о положају младих данас. Иако критички осврт, на пример у Првом дану, није доминантан, он итекако постоји јер се наивни ванземаљац који долази по задатку на Земљу сусреће и са накарадностима нашег начина живота који Јаковљевић и Терзић неретко наглашавају.

За разлику од поменутих аутора који кроз свој рад суптилно, имплицитно и повремено, са маском комичности и неизглед лаке забаве говоре о младим појединцима и њиховом (тешком) сналажењу у савременом добу, колеге из регионалних академија и факултета то раде доста директније и оштрије користећи се класичним драмским текстом. Поред Краља Ибија (Алфред Жари) Академије уметности Универзитета у Бања Луци и Доброг човека из Сечуана (Бертолт Брехт) Академије примјењених уметности Свеучилишта у Ријеци, Иза затворених врата Жана Пола Сартра у режији Рока Печечника и у продукцији Академије драмске уметности Свеучилишта у Загребу се издваја као можда и најбољи пример ангазоване представе овог типа. Наиме, Печечник користи Сартров текст као предложак како би говорио о односима троје младих људи који су представници

„Добри човек из Сечуана“,
испитна представа друге
године студија „Глума и медији“
Академије за примењену
умјетност Свеучилишта
у Ријеци, по тексту
Бертолда Брехта.

Ментори: доц. арт. Ленка
Удовички и проф. емеритус
Раде Шербеџија

Асистент: Зелена Лопатић

Покрет и кореографија:
Саша Зуровац

Музика: Нигел Осборне

Корепетитор: Валнеа Жаухар

Аутор пратње, обликоватељ
инструмената и извођач:
Иван Валушек

Костими и реквизита:
Ивана Бутковић и студентка
АПУРИ Адриана Милић под
менторством доц. арт.
Барбаре Боурек

Сценографија: студенткиња
АПУРИ Паола Лугарић

„Случај: Рупа”.
Мастер пројекат
Јелисавете Караџић
и Стефана Радоњића,
дипломираних
гумаца на Факултету
драмских уметности
у Београду.
Писац: Ежен Јонеско
Режија и избор
музике: Ангелчо Илиевски
Костимограф: Селена Орб
Продукција: Београдско
драмско позориште

својих нација, те неразумевање и сукоби између Хрватице, Српкиње и Словенца у ствари персонализују итекако актуелан проблем националних нетрпељивости на простору бивше СФРЈ.

Најзад, последњи концентрични круг (географски посматрано, никако по квалитету) чине представе студената из западних и источних европских земаља. Међу њима се уочава, сходно и њиховом великом броју, највећи степен међусобне тематске, идејне и естетске разноврсности. С једне стране имамо Хелверову ноћ Ингмара Вилкиста у редитељској поставци Наубертаса Јасинскаса. Ова представа литванске музичке и позоришне академије говори о проблему нацизма и о путу главног јунака Хелвера кога на почетку затичемо опчињеног овом екстре-

мистичком идеологијом, а који затим постепено постаје све већа жртва нацизма и на крају страда. Све нас то, наравно, упозорава на савремена друштвена и политичка превирања која често воде управо рађању неонацизма, те се забринутост и ангажованост аутора јасно примећује. С друге стране, Пуцање од лептирића Универзитета уметности у Утрехту (режија и концепт: Џорди Роетен) говори о интимним проблемима тинејџерки које се боре са дебљином свог тела и са друштвеном стигматизацијом која се јавља управо због њихових физичких изгледа.

Када на крају саберемо утиске са свих географских ширина и дужина, суочавамо се са читавим низом најразличитијих облика несигурности, па и анксиозности, друштвеног или интимистичког преиспитивања... То и не треба да чуди када узмемо у обзир положај садашњих студената у свету скрханих идеала и у свету у ком нема довољно прилика и могућности за уметнички и друштвени исказ. Ипак, понека квалитетна прилика да се чује глас младих постоји, а та прилика је Фестивал интернационалног студентског театра – ФИСТ!

„Овде је лепо – сечем дрво, једем пасуљ”, представа која је затворила ФИСТ. Дипломска представа у режији Миље Мазарак студенткиње Катедре за позоришну и радио режију Факултета драмских уметности

Затварање Фестивала интернационалног студентског театра. ФИСТ 13, затворен је 23. марта 2018. у Београду

Овде је лепо

Овогодишњи, тринаести по реду ФИСТ (Фестивал интернационалног студентског театра) затворила је дипломска представа редитељке Миље Мазарак, а по тексту Филипа Грујића, студента завршне године драматургије – Овде је лепо: сечем дрво – једем пасуљ, на малој сцени Народног позоришта у Београду.

Иако би се по наслову оправдано могло претпоставити да је реч о комичком или сличном жанру, драма Филипа Грујића заправо је врста поетске драме, нимало веселе садржине, која говори о отуђености младих људи у данашњем времену. Та и таква отуђеност, приказана кроз омнибус од три приче, потиче из немогућности младих да сазнају и прихвате своје афекте, па ће их сасвим елиминисати, те драговољно постати део великог система у којем афекти не представљају никакву препреку нити су кључни елемент човековог живота, у којем се не милси, већ само дела. Овај систем оличен је у регрутном центру (војсци), али се свакако у широј перцепцији може повезати са свакодневицом данашњег човека, са послушношћу која се јавља код великих хијерархијских система, те са општом апатијом и епидемичном несклоности ка самосвесном делању.

Драма изузетне поетичности, писана у слободном стиху, има неретке комичке и безмало храбре (да не кажем дрске) мо-

„Овде је лепо – сечем дрво,
једем пасуљ”

Асистент режије: Емилија
Вељановски

Сценски покрет: проф.
Марија Миленковић

Продукција: Вук Кукањац
и Милица Радумило

Инспицијент: Емилија
Вељановски

Композитор: Драшко Аџић

Дизајн и реализација

звука: Андреј Ристевски

Певачки хор: Ars Vocalis

Диригенти: проф. др
Катарина Станковић
и Мирослав Арбановски

Музичари: Иван Павловић
и Филип Грујић

Вокални солисти: Марија
Жировић, Јелена Спасић,
Игор Андрић, Димитрије
Цинцар Костић

Костимографија: Маргарета
Маринковић

Асистент костимографије:
Невена Сараковић

Сценографија:
Катарина Ињац

*Монтажа видео
материјала:* Матија
Ђукановић Ђука

Фотографија и дизајн
плаката: Коста Ђураковић

менте. Ипак, у овој праизведби, драма се показује као – несценична, и то из једног посве једноставног разлога. На тексту је рађено веома мало (заправо, нимало) па је читав текст са гломазним монолозима једноставно испоручен на сцену. Због тога, на чисто осећајно – појавном нивоу, долази до кочења ритма представе. С друге стране, стиче се утисак да драма није редитељски постављена, већ чисто исценирана, те да о чврстом и доследном редитељском концепту у правом смислу те речи и не можемо говорити.

Редитељка драму поставља на сцену са једним једноставним елементом сценографије – великом металном конструкцијом ивица коцке (сценографија: Катарина Ињац, студенткиња IV године сценографије). Унутар коцке је смештена радња драме, док је ван ње хор регрутног центра (са понеким, доста произвољним, изузецима). Ово је први пример главног изражајног средства редитељке – илустрације, која тежи да подцрта већ по себи јасне делове драме, не би ли се избегла неопходност јасног редитељског става. Те илустрације су најчешће просто – асоцијативне, што, опет, сценографија јасно говори: како ће друго бити постављен “укалупљен” и једнообразан живот него у коцку, аналогно са енглеском фразом „thinking inside the box“.

Дипломска представа
Миље Мазарак
Овде је лепо:
Сечем дрво – једем пасуљ

Редитељка, даље, није успела да усклади два хора која се на сцени појављују, па је њихова појавност недовољно промишљена. Постоји један, глумачки хор, који је хор регрутног центра, и више служи као живи елемент сценографије, те нема никакву другу функцију, па ни естетску. Затим, у позадини је хор *Ars Vocalis* који пева песме регрутног центра. Они, такође, нису никако интегрисани у целину представе, већ једино служе као “жива музика”, и, опет, без икакве друге функције.

Ипак, постоје и два аспекта ове представе који одскачу од њене илустративне и произвољне целине. Прво, неколики су духовити моменти који потичу из саме драме, а који успевају да подигну динамику представе. Такође, глумачка игра је на доста високом нивоу. Троје глумаца носило је укупно девет ликова у три јасно одвојене приче. Филип Хајдуковић се није најбоље снашао у улози Момка који на изјаву љубави одговара “баш добро”, али се зато одлично снашао у друге две улоге, Глумца и Брата. Марко Мак Пантелић успешно је савладао све три улоге, правећи очиту разлику у карактеризацији својих ликова. Његова глума осцилује од сведених до пренаглашених покрета, а изрази лица од блажене опијености до изражаја невероватног грча и страха. Такође, уочљив је и степен контроле који Пантелић има над својим телом. Јелена Симић успешно барата са све три улоге, али је ипак најслојевитије успела да прикаже Девојку. Претерано безбрижним изразом лица, она успева да покаже да испод лепог осмеха, ипак, није све тако лепо. Њени нагли покрети и положаји у односу на Момка осликавају њен лик као неког ко има очајничку потребу за истински блиским односима, а њен финални дијалог осликаваће трагедију данашњег човека који често себе убеђује да је његов живот и свет бољи него што јесте.

Једина постојећа интервенција на тексту била је она на крају представе, када сви глумци улазе у хор регрутног центра, утопе се у њега и сви заједно узвикују да се мрзе, са широким осмесима на лицима. Ово подиже два питања која у читавој представи нису разјашњена. Прво, редитељка не приказује јасно свој однос према регрутном центру, те остаје нејасно његово вредновање. Није разумљиво да ли је хор вреднован као нешто корисно и пожељно, или, пак, као негативно и деструктивно (јер, док говоре како се мрзе, глумци изгледају не само срећно, већ и слободно). Последично, није јасно (а поготову након ове исхитрене интервенције) да ли регрутни центар као метафора механичности света служи ослобађању афеката или њиховом гушењу; чини се, на крају, да је ово прво, и то ствара озбиљан шум: говори се о томе да је једини начин да будемо суштински слободни и срећни, заправо негирање своје слободне воље. Ако би требало да се оваква импликација повеже са некаквим стоичким принципом, онда би свакако била реч о преинтерпретацији.

Две генералне замерке представи Овде је лепо: сечем дрво једем пасуљ, недостатак јасног и доследно спроведеног редитељског концепта и илустративност, доста су озбиљне. Ипак, имајући у виду да је реч о дипломској представи, ове замерке могу се бар мало ублажити; оно што се не може ублажити јесте недостатак промишљености, с једне, и храбрости и дрскости да се заузме јасан став, с друге стране.

Текст припремила:
Ивона Јањић

#Мотивација

Бреќноста
је најголема
помош и
осреднеем
таланту.

Collegium Musicum

Након бројних наступа у земљи и иностранству, Академски хор *Collegium musicum* ће, након дужег времена, наступити у нашој престоници. *Collegium musicum* је женски хор студенткиња Факултета музичке уметности и има традицију дугу скоро 50 година. Основан је давне 1971. године на иницијативу проф. Војислава Илића, први диригент хора је била академик Даринка Матић Маровић, а у последњој декади је ту улогу преузела др. ум. Драгана Јовановић. Од оснивања, хор је имао преко 3000 наступа у земљи и иностранству, а успешне наступе забележио је на бројним значајним фестивалима и такмичењима попут Прашког пролећа, Жорж Енеску, Берлинске фестивалске недеље, Фестивала духовне музике у Москви и многих других.

Предстојећи концерт у Београду ће се састојати из два дела. На првом делу биће изведена Мокрањчева Литургија Светог Јована Златоустог писана за женски или дечији хор. Ова композиција представља својеврстан наставак пројекта Три боје Мокрањца у оквиру ког је хор снимео и издао на компакт диску Мокрањчеве Руковети, чију је транскрипцију за женски хор написао проф. Војислав Илић. Други део концерта је намењен извођењу световног програма, који ће у најбољем светлу представити боје и звуке Балкана. На овом делу концерта биће изведене неке од композиција које, на неки начин, представљају

Концерт Академског хора Collegium musicum одржан је у уторак, 17. априла, у Великој дворани Коларчеве задужбине са почетком у 20 часова.

„заштитни знак“ хора, попут, Ливаде Запра Запрова. Специјални гости овог дела концерта биће мушки део Академског хора Обилић АКУД-а Универзитета у Београду Бранко Крсмановић, који ће, заједно са Колегијумом, изводити Крајишке песме.

Ово је само кратка најавна обећавајућег концерта који ће хор *Collegium musicum* одржати на Коларцу. Међутим, текст на папиру је немоћан пред свим емоцијама које овај хор пружа на својим концертима, како лепотом гласа, тако и сценским покретом. Због тога, обуците своју најлепшу тоалету и дођите да уживате у прелепој музици коју *Collegium musicum* негује већ скоро пола века.

Текст припремила:
Јелене Стевановић

ЛУТАЊЕ И
ТРДЖЕЊЕ
СУ ЗНАЦИ
ОД РАДОСТИ.

Futuro wired

„За мене је успех пре свега,
приватна лична срећа,
задовољство, смех, љубав,
жена, дете, пријатељи,
то је прво, ако то немам
не би могао
да будем дизајнер“.

1. ФПУ некад и сад?

– Студирали сте на Факултету примењених уметности пре доста година, због сплета околности нисте тада успели да завршите. Сада сте поново ту, па нас занима какав је ваш осећај о факултету некад и сад, шта бисте променили, а шта вам се допада што се променило?

– Ја сам студирао у такозвано аналогно време, дакле, још увек нисмо имали компјутере кад сам почео да студирам. Добијен је један у току мојих студија тада, али ни једном га нисам користио. Све смо радили ручно. Научио сам да користим компјутер у једном малом дизајн студију „Line of design“, кога је држао мој другар. Ја сам одлазио после наставе тамо и учио да радим у програмима који су ми неопходни, дакле, то нисам научио на факултету.

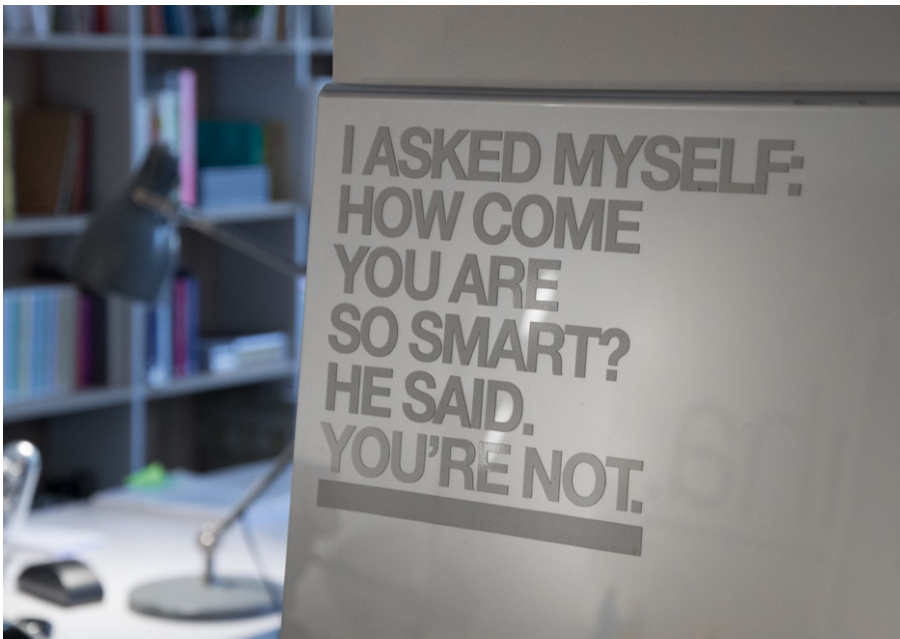
Данас то на факсу може да се научи, наравно, пуно људи научи то и пре, већ у средњој школи. Дакле, та технолошка страна се драматично изменила у односу на време када сам ја студирао.

Оно што је нама онда било интересантније је да смо часо-

писе који стижу из иностранства чекали к'о озебли сунце, одатле смо највише и учили. То је часопис „Graphis“ и „Print Magazine“ који и дан данас излазе у Америци и исто су релевантни, с'тим што се данас на то мање обраћа пажња јер су све информације доступне преко разних портала. Ми смо јурили сами за информацијама док су данас информације, мање више сервиране и вибирате шта ћете да конзумирате. То је драматична разлика. Иначе се ништа спектакуларно није променило осим неколико квалитетних људи који су дошли на овај сектор и дизајна и опреме књиге кол'ко сам видео и врло су агилни.

*Детаљ из студија
Славимира Стојановића*

– Мислите да је сада боља ситуација?

– Па увек је боље касније, кроз историју се сви сећамо лепих тренутака, али у суштини са технолошким развојем и довођењем још активнијих професора се ствар променила на боље дефинитивно.

Има један озбиљан проблем који видим и који би одмах покушао да променим, а то је увођење стручних предмета од прве године што је апсолутно неминовно. То је пре свега Факултет ПРИМЕЊЕНИХ уметности и бесмислено је да се прве две године бавите само ликовним аспектом дизајна и креативности.

2. Дизајнер или универзални војник?

– Вечити одговор на та два антипода је да мораш да будеш и једно и друго. Ако ниси аутор, немаш никакву аутентичност коју би могао да продаш неком клијенту или да направиш неки ауторски рад на основу кога се ствара око тебе аура креативности због које би те неко и ангажовао. Постоје два разлога зашто бити аутор уопште, један је да се створи PR (online public re-

lations) око тебе да си стварно мајстор и таленат, а други је да унесеш у те пројекте које радиш за клијенте елементе свог ауторства и тако будеш другачији и бољи од других. Једино се тако, кроз ауторство вреднује ко је бољи.

3. Шта бисте поручили младом дизајнеру који заврши Факултет, чиме да се води?

„Никад се не треба вадити на околности јер околности су непроменљиве, њима мораш да се прилагодиш, ако замишљаш да негде успеш и живиш“.

– Пре свега оно што је нужно. Сви они који раде са вама знају да је младим људима неопходно доказивање. Тако и ви не треба да очекујете да ће свака ваша идеја проћи, него стрпљиво, полако градите своје име кроз квалитет који континуитетом изграђујете. Другачије не може. Без континуираног, упорног рада и са фокусом на то што радите, а не на неке паралелне универзуме. Никад се не треба вадити на околности јер околности су непроменљиве, њима мораш да се прилагодиш, ако замишљаш да негде успеш и живиш.

4. Колико је подршка породице битна у животу и у процесу изградње каријере?

– Не само да је битна, за мене је и пресудна. Док нисам имао осећај да ми је код куће све сређено, доста сам лутао. Најлакше је кад радиш сам за себе, али је и то исто фаза у којој се доста тога направи у неком кратком року јер си много фокусиранији на себе, али исто тако док немаш с'ким да поделиш тај свој успех, он уопште нема чар.

5. Како изгледа један радни дан Славимира Стојановића?

– Па, изгледа узбудљиво, ја се будим јако рано, између 5 и 6 часова, онда читам неких пола сата што ме доведе у неко медитативно стање, након устајања радим вежбе разгибавања, након којих спремам доручак жени, ћерки и себи. После тога водим ћерку у школу. По повратку из школе долазим у студио око 8 часова. Трудим се да више времена проводим на састанцима, а што мање у студио да би водио активнији живот. Обично поподне много више ствари завршим до најкасније 20 часова. Пошто сам овде сам свој власник, врло често се деси да ни не уђем у студио у току дана. Живим што разноврсније могу јер сам имао искуства где сам био запослен, где сам ја био власник фирме са доста запослених и свуда сам био у неком затвору, сад немам тај осећај и за то сам се борио преко тридесет година.

6. Која је била прекретница у вашој каријери?

– Имао сам их неколико, што ће свако ко има дуготрајну каријеру рећи.

Прва важнија је та што сам мислио да ћу бити писац . Кад сам био мали, ишао сам у Пету београдску гимназију на језички

смер и спремао се за будућег књижевника. Тад се ишло по систему усмереног образовања, прве две су биле опште, а трећа и четврта су биле стручне у зависности шта изабереш. Поред мене у клупи је случајно седео дечко који се спремао за дизајнерску, где сам ја такорећи преко ноћи схватио да знам да цртам и да од тога може да се живи. Полагао сам пријемни у дизајнерској и примљен сам тамо што је из корена променило мој живот први пут. Други, можда и најзначајнији је тај што сам ја почео као илустратор и мислио сам да ћу цео живот цртати карикатуре, илустрације, нешто везано за руку и цртеж. Отишао сам у Шведску да довршим студије које овде нисам успео почетком деведесетих, са четврте, на пету, дипломску. Тамо сам упознао професора Ханс Кристер Ериксона који је изменио потпуно визију онога шта ја треба да радим. Видео је да имам способност да са што мање симбола кажем што више и сугерисао ми је неке ствари које је видео као потенцијал. Нисам то могао одмах да применим, али сам вежбао, радио, размишљао и то ме је довело до овог стадијума данас.

„Ја сам човек кога јако занима шта други раде, занима ме и шта ја радим, а и шта други мисле о ономе што ја радим“.

7. Која би била паралела између скандинавског и српског дизајна?

– Не треба генерализовати, али сви знамо да је скандинавски дизајн симбол за нешто прочишћено, једноставно, огољено до најпростијих ликовних чинилаца. А оно што би ми на то могли да додамо је нека врста духовитости, луцидности, неког хумора и ироније.

На томе мора много да се ради, свако појединачно, али и да прођу неке године у којима се понављају те вежбе и успеси да би се можда искристалисала српска дизајнерска сцена као специфичан дизајнерски језик.

8. Какви садржаји су вам помогли да допринесете свом дизајнерском критичком размишљању? Како да се извуче најбоље из тога, а да се не пређе на страну плагијатора?

– То ради подсвест, ако радите то свесно, онда сте на ивици да сте плагијатор. Ја сам човек кога јако занима шта други раде, занима ме и шта ја радим, а и шта други мисле о ономе што ја радим. Али ме јако инспирише кад видим неког јако талентованог, онда га пратим као „хрт“, док га не стигнем практично. Гледам да потпуно рашчланим његове/њене таленте, да видим како је уопште дошао/ла до неких решења и креативно, а и естетски одакле та луцидност долази. Веома је битно бавити се што више том анализом радова, тако се највише учи. То је једини метод који ја стварно могу да препоручим, јер ја никако другачије нисам ни учио у животу, искључиво сам учио гледајући шта други раде.

9. Како видите себе као дизајнера у блиској или даљој будућности?

– Ја никако да научим да пустим живот да ме сам води. Покушавам да држим под контролом сопствену и каријеру, и живот. То је наравно врло напорно и тешко, поготово кад су услови неповољни за дизајн и креацију. Код нас дизајн и даље није део индустрије већ тако неки украс још увек. С друге стране, кажем, фокус је главна реч кад би себе описао. Кад не би имао фокус на неку идеју или пројекат који радим, сваки дан, ја не бих знао шта радим.

10. Сингилумба?

– Тај пројекат је стварно нешто прво што сам ауторски урадио, сам сам себи клијент и јако ме занима шта ће Нађа и моја жена Оља да кажу. То је први пут да сам спојио две љубави, писање и цртање. Написао сам причу, илустровао је и издао књигу. Књига је иначе и добила награду на Сајму књига за најлепшу дечју књигу. Али иза тога стоји тотална искреност и жеља да се љубав коју осећам према ћерки подели, да сви виде. Онда на то сви реагују и препознају тај природни импулс. То је сад направљено као серијал авантуре Сингилумбе, али нису наставци већ независна издања. Написао сам их шест, тренутно илуструјем другу, надам се до краја године и трећу. Овај пројекат је пробудио оно што је спавало тридесет година. Писац се пробудио и написао сам аутобиографски роман. „Са сузама и са смехом“. Тренутно се ради на редакцији романа. Роман је под називом „Девет“ и бави се губљењу памћења и поновним рађањем. Моја ћерка сада има девет година, а ја сам са девет година заборавио цело своје детињство јер сам пао на главу и добио потрес мозга. Тридесет година касније сам добио ћерку, а у практично истом дану ми је умрла мајка и онда сам од тог шока почео свега да се сећам.

Сингилумба, пројекат у коме уметник први пут спаја своје две љубави, писање и цртање.
„Иза тога стоји тотална искреност и жеља да се љубав коју осећам према ћерки подели, да сви виде“.

11. Како бисте описали ваш однос са млађим колегама?

– Ентузијазам овде не недостаје, дакле, што си млађи то мање знаш шта те све чека. Оно што је најважније је да свако мора да се труди да задржи тај ентузијазам и то дете у себи. Човек треба да се игра живота до краја, све друго је преозбиљно. Живот мора да буде схваћен разиграно и разбарушено.

Интервју водила:
Анка Драгојловић
Фотографије и текст:
Александар Јовановић

#Мотивација

МОГУЋНОСТ

ОСТЉОДРЕЊД

СНОЉД

ЧУЊУ ЖУЉОТ

БДНУКК~

ЛНЉУКК.

Еразмус

– *Зашто си се пријавио за Еразмус размену и зашто баш та академија?*

– Жеља за путовањем и упознавањем уметничког света ван Србије ми је била велика мотивација за пријављивање на размену у оквиру Еразмус пројекта. Када сам аплицирао постојале су две опције – Беч и Братислава. Пријавио сам се за Еразмус у Бечу међутим одређене компликације су довеле до тога да ниједан студент са ФПУ није прошао на конкурс у Бечу. Академија у Братислави је била једина преостала опција.

– *Какви су твоји утисци о академији и држави у којој си био?*

– Прва ствар која ме је одушевила на академији у Братислави јесу њихови услови. Сваки смер и свака класа су опремљени на високом нивоу, студенти имају сву потребну технолошку подршку за рад. Такође, студенти имају права да бирају предмете и на тај начин праве распоред по сопственим жељама и потребама. Атмосфера на факултету је опуштена, код њих не постоји рачунање изостанака тако да студенти имају прилику да раде и пројекте ван факултета, чак и у другим државама. Зграде академије су отворене до 12 сати увече што даје студентима слободу да организују сопствени распоред.

Током боравка у Братислави нисам путовао по Словачкој стога не знам каква је држава у целини. Оно што сам приметити јесте да су људи повучени и имају одређену дистанцу према странцима. Братислава је мањи град уређен по европским стандардима и то ми се веома допало јер сам имао прилику да се одморим од напетог Београда.

– *Шта су предности, а шта мане Еразмус размене?*

– Еразмус размена је одлична прилика за оне који желе да живе у иностранству да се упознају са другачијим системом, другачијим начином живота и са административним захтевима које треба испунити. Другим речима, Еразмус је добра припрема за одлазак у иностранство. Упознајете студенте из целог света, размењујете искуства, ширите свест и познанства, упознајете се са светским стандардима студирања,.. Оно што може да буде мана јесу непредвидиви трошкови око документације коју треба припремити за добијање визе. Стандарди у Европи су много већи од српског стандарда, треба бити финансијски осигуран и спреман за непредвидиве трошкове.

Студент:

Адел Фарес

Факултет који сте студирали:

Факултет примењених уметности у Београду

Одсек:

Графички дизајн

Година размене:

Четврта година основних академских студија

Факултет размене:

Академија лепих уметности и дизајна у Братислави

Одсек:

Графички дизајн и сликарство

Мобилност на основу

билатералног уговора

о сарадњи.

*Адел Фарес
Еразмус размена
студената – Братислава*

– Који би савет дао наредним Еразмус студентима?

– Еразмус размена је једно велико и позитивно искуство за студенте који су радознали, отворени и спремни за нова познанства. Кад је реч о аплицирању за размену, треба бити упоран јер је процес прикупљања папирологије напоран. Еразмус студенти имају мањи број обавеза на факултету и могу да буду пуни енергије и спремни су за разне авантуре, путовања, фестивале, музеје и све остале ствари које доносе позитивну енергију и велику инспирацију.

*Текст припремила:
Милосављевић Катарина
студент мастер студија
смер: конзервација и
рестаурација*

Нико не можете
потрошувати
кредитноста.
Што рече
је користите
рече је
најдете.

Између

„Између”, изложба
студената Факултета
примењених уметности

Стефан Лукић
Студент четврте године
Факултета примењених
уметности
Смер: Сликаство

Изложба тројице студената Факултета примењених уметности са одсека за сликарство отворена је 6. марта у Студентском културном центру у Крагујевцу. Стефан Лукић, Небојша Адамовић и Вељко Вучковић су до сада три пута заједно излагали самостално. Више о концепту изложбе и њифовим радовима следи у тексту Велимира Поповића:

Одређивање заједничких карактеристика или додирних тачака између различитих сликарских пракси, обично подразумева проналажење заједничких референци, фасцинација, стилских карактеристика, сензибилитета, итд. Поред фасцинације сликарима као што су Герхард Рихтер (Gerhard Richter) и Лук Тајманс (Luc Tuymans), чије опусе ови аутори користе у циљу формирања извесног популарног приступа, на формалној разини могу се пронаћи занимљиве сличности.

Ако се изолује Вељкова тенденција да унутар серије *The Suspicious Collective* третира сликарску плоху као поље индикација, чиме се у циклус увлачи спекулативна игра између временског и ванвременског, онда се може констатовати сличност назначеног поступка са Небојшиним сликаним close-up-овима путем којих се развлачи време, које притом тоне у неодређеност погледа помереног са неког призора. Са друге стране, Стефанови радови се ослањају на нестабилност превозног средства, пута и пејзажа у транзиту који спаја хипотетичку тачку А са исто тако хипотетичком тачком Б, чиме се инсистира на приказивању бржег протока времена који растаче ствари на дводимензионалној репрезентацијској плохи.

Небојша Адамовић
Студент четврте године
Факултета примењених
уметности
Смер: Сликаство

Стефан Лукић сликани траг третира кроз могућност његовог спајања са другим сликарским трагом. На тај начин он гради предмет (аутомобил, небо, пут, жбун поред пута...) чија постојаност ствара илузију згушњавања у стабилнију репрезентацију која почиње да фигурира као дугорочни циљ, или као нешто што се спорије мења. Назначени ток размишљања спаја се са Вељковом трансформацијом сликарске плохе у поље индикација, из разлога што се издвајање ванвременског и временског, може реализовати само уколико се претпостави да изван траг покреће индицију која резултира одређеним афективним стањем. Пошто Небојша своје експерименте са close-up-овима и композицијом концептуалног ради на основу погледа који се трансформише од суочавања, преко међупростора до неодређености коју среће као свој артибут, постаје јасно да се радови ових уметника константно сусрећу и узглобљавају.

Постојаност (persistence) пикторалног трага овде настаје као тензија која сваку концептуализацију претвара у неку борбу.

Вељко Вучковић
Студент четврте године
Факултета примењених
уметности
Смер: Сликаство

Текст припремио:
Велимир Поповић
Фотографије:
Бранка Вучићевић

#Мотивација

КРЕДТИЊИ ДИ

ЧОВЕК ЈЕ

МОТИЊИ СДИ

ЖЕЛОМ ДД

ПОСТИЖЕ ДНЕ

ДД ПОБЕДИ

ДРУГЕ.

Playground

Изложба Иза портала – сценски свет Дориана Соколића и Ружице Ненадовић Соколић представља преглед више од педесет година успешног уметничког рада брачног пара. Бивши студенти Факултета примењених уметности припадали су првим генерацијама смерова сценографије и костимографије.

*Костими за Набуко
Ријека 1987.
и Норму Ријека
1989.*

*Aida
Rijeka 1985.*

Ana Bičenko
„Medved i deca”

Ријечанин, иако је био београђанин по рођењу, Дориан Соколић је својевремено радио у позоришту „Бошко Буха“ и данашњем „Београдском драмском позоришту“ као сценограф а први заједнички ангажман био им је на представама у Народном позоришту у Смедереву. Средином '50их година запошљавају се у ријечком позоришту ХНК, у коме су стварали и радили до краја свог радног века.

Иза портала приказује разлику између игралишта и гледалишта, свет који се налази иза капије тешких позоришних завеса. Игралиште је представљено у виду реконструкција и ауторских дела дочаравајући мисао самих уметника.

Идеја о организацији пратеће изложбе Playground се развила на основу поређења актуелне генерације студената, њихових ауторских дела и једне од првих генерација ФПУ. Обележавање јубиларних 70 година од оснивња нашег факултета је повод за рекапитулацију историје ФПУ и постављање питања шта се све променило од оснивања.

Управо то недоступно игралиште (playground) које иначе гледаоци могу посматрати најближе из првих позоришних редова је представило радове актуелних студената који у њему проводе своје време, свакодневно. Критеријум за радове који су красили поставку је била слобода, наивност и креативност, док вештина овог пута није била пресудни фактор.

*Faust
Rijeka 1990*

„Најзаступљенији су радови који не морају да се излажу у рамовима већ могу слободно и без бојазности да се нуде на увид публици, 'неважне' скице, а не музејски експонати, који свежином заводе и позивају на интеракцију. Изабрани радови најчешће су настајали на почетку бављења струком, па су и евентуалне грешке овде потврда оригиналности и страсти за трагалаштвом и игром...“

За студентске новине Пресек говори Нинослава Вићентић, доцент ФПУ.

*Текст припремила:
Мирковић Нина
студент треће године
смер: конзервација и
рестаурација*

#Мотивација

Пут од
сина до
млада
почине
прво
кордоко.

АНТИГОНА

Сарадња између факултета универзитета уметности је неопходна. Из ње увек произиђе нешто што учини срећним не само оне који су учествовали у извођењу, већ и оне који ће то дело видети и доживети, свако на свој начин. То је циљ уметности.

Испитна представа студента треће године Факултета драмских уметности Патрика Лазића окупила је на једном месту студенте различитих уметничких профила који су својим залагањима допринели реализацији представе. Представа је премијерно изведена 5. маја у Београдском драмском позоришту са почетком у 19 часова и остаће на репертоару позоришта, те ће сви они који нису присуствовали премијери моћи да је погледају.

„Мит о Антигони у обради једног од велике тројице грчких трагичара, Софокла, стар више од 2500 година послужио нам је као полазиште за представу о засигурно највећој хероини драмске литературе која „својом племенитошћу и храброшћу постићује и саме богове“. Магична лепота приче о сукобу права и правде која је проживела толике векове и њезина савременска актуелност инспирисале су нашу интерпретацију класичног дела. Оно што је мене као аутора привукло овој причи јесте послератно стање Тебе, ратна загриженост њених функционера и заслепљеност народа ратно – хушкачком идеологијом која дели погинуле на хероје и издајце. То је нешто што ми и данас живимо, без наде у то да ћемо се икада одмакнути од „плаћеника, издајника, непријатеља отаџбине“ итд. А онда се Антигона чистом емоцијом супротстав-

Испитна представа студента треће године позоришне и радио режије Патрика Лазића у класи проф. Егона Савина.

У реализацији представе учествовали су:

Патрик Лазић
адаптација текста и режија

Глуме:

Антигона – Дуња Стојановић
Креонт – Вихад Џанковић
Тиресија – Горан Јевтић
Исмена – Вања Ненадић
Хемон – Данило Лончаревић
Хор – Иван Заблаћански,
Ђорђе Крећа, Димитрије Стајић
Дечак – Реља Васић

Сценограф:

Анђела Мандић ФПУ

Костимограф:

Мина Пурешић ФПУ

Асистент костимографа:

Сузана Јовановић ФПУ

Дизајн плаката:

Тамара Манојловић ФПУ

Фотограф:

Александар Јовановић ФПУ

Дизајн звука:

Теодора Ђурковић ФДУ

Реализатор звука:

Ана Анастасов ФДУ

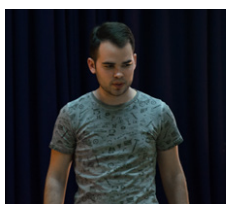
Организатори:

Даница Милосављевић

и Бојан Дурутовић ФДУ

ља хладном и суровом систему због чега је унапред осуђена на пропаст, али због чега (п)остаје херој. Антигона у нашој интерпретацији постаје глас пацифизма у историји западне цивилизације која не памти годину без рата од којих неки и даље букте односећи нове жртве и проглашавајући нове хероје и издајнике.

Патрик Лазић
Редитељ представе

Фотографије бележе детаље са представе настојећи да посматрачу дочарају емоцију и јачину датог тренутка.

Текст и фотографије припремио:
Александар Јовановић
студент треће године
смер: графички дизајн

#Мотивација

Идијаболу

Начини да

превладујемо

будућност

је да је

створимо.

Улица и њена лица

1. Када се јавила идеја за овај пројекат и колико ти је времена било потребно да спроведеш једну такву замисао?

– Идеја за мој пројекат се јавила на радионици Уметничког накита која се одржала на Факултету примењених уметности у децембру 2016. године. Тада сам се први пут сусрела са глином и порцеланом и дошла на идеју да све ликове из моје мастер књиге тако направим. То је био подухват који је захтевао много труда и нових знања, али сам радо прихватила тај изазов. Било је потребно годину дана да своју идеју спроведем у дело. Прво су настале керамичке фигуре, затим костими, а потом и сценографије.

*„Улица и њена лица“
изложба Анђеле Срејић
студенткиње ФПУ*

*Фотографија са изложбе
„Улица и њена лица“
Аутор фотографије:
Анђела Срејић*

2. Шта је највише утицало у обликовању једног оваквог специфичног и јединственог стила који носе сценографија и костими фигура?

– Жеља да направим нешто другачије, да изађем из калупа и да области које су ме одувек занимале спојим у један пројекат. Основна идеја и велика жеља су ми биле да се ослободим

формата и прикажем да књига и илустрација не морају да се везују само за папир. Ослобађање од формата ми је донело слободу у изради и могућност за рађање нових идеја. Мислим да књига и илустрација треба да буду много шире схваћене, јер поред преношења наративне форме, оне остављају посматрачу да сам креира своју визију и доживљај испрличане приче. Желела сам да овим радом прикажем своје виђење књиге и начина на које она може бити илустрована. Размена информација и искустава са другим студентима са модула Керамика помогла ми је да прецизније одредим који стил и начин израде желим да применим у свом раду. У тим пољима истраживања открила сам невероватне уметнике и одлучила да се рад на мом мастер пројекту креће у том правцу.

Аутор фотографије:
Павле Капленац

3. Којим местом / градом си била инспирисана стварајући сценографију изложбе?

– Инспирацију сам пронашла у месту у ком сам провела своје детињство – Врњачкој Бањи. Желела сам да прикажем мени битна места у граду у којем сам провела највише времена и којима сам се увек изнова враћала. Тако су настале сценографије за кафић, карневал, Јапански врт, парк итд.

4. Можеш ли ми рећи нешто више о стварању карактера фигура и у чему си пронашла инспирацију?

– Фигуре су настале тако што сам већ постојеће ликове и лица из свог окружења направила на мени својствен начин онако како их ја видим и доживљавам. Ликови нису леви, али су свакако занимљиви у својој несавршености, због целовитости детаља који упућују на прецизну психологизацију. Инспирацију сам

пронашла у лицима која нас свакодневно окружују. Слобода у изради ликова помогла ми је да се креативно изразим. Идеја је била да њихове мане и несавршености представим на духовит начин и натерам посматрача да у ликовности и детаљима којима сам посветила највише пажње пронађе лепоту и ако успе пронађе себе.

5. Који смер си похађала на Факултету примењених уметности и да ли си и на мастеру одабрала исти?

– Основне студије сам завршила на Графици и књизи у класи код професорке Миријане Томашевић, затим сам завршила мастер студије на истом смеру код професорке Оливере Батајић Сретеновић, доцента. Професорка Оливера Батајић Сретеновић ми је помогла да своју идеју спроведем у дело. Упутила ме је на професорку са керамике Љубицу Јоцић Кнежевић и тако је настала дивна сарадња између два модула на факултету. Касније, како је мој пројекат захтевао примену костима и сценографије имала сам консултације и код професорке Љиљане Петровић са сценског костима. Тако је настао пројекат који је обухватио више медија у једном раду из ког је као карајњи резултат настала књига.

*Аутор фотографије:
Павле Капленац*

6. Да ли постоји прича или одштампана књижица коју си урадила уз овај пројекат?

– Када сам почињала да радим на овом пројекту желела сам да сама напишем причу за своју књигу. Идеја је била да испричам причу о врапцу Гочку, његовим осећањима, шта проживљава када нас води у облазак града и како неко место, на којем се налази, утиче на њега. Док сам писала причу, присећала сам

се својих осећања која су ме пратила док сам се налазила на местима која је требало да опишем. Нисам имала претходно искуство у писању текста, али сам знала шта је то што желим да кажем у свакој сцени. Моја прича је намењена свим узрастима, а највише деци. Зато сам се трудила да прича буде весела са срећним крајем.

Аутор фотографије:
Анђела Срејић

7. У чему си посебно уживала стварајући ову причу?

– Највише сам уживала у процесу прављења фигура и сценографија. Било је право задовољство правити малене костиме и применити их у илустрацији, оживети ликове у књизи и додати им посебан карактер и печат. Велику захвалност дугујем мојој менторки Оливери Батајић Стетеновић и Факултету примењених уметности што су ми омогућили да реализујем своју замисао и направим пројекат који је значајан не само за мене него и за будуће генерације на нашем факултету.

Текст припремила:
Тамара Манојловић
студент четврте године
смер: графички дизајн

Честитамо

– Поводом свечане доделе Награде града Београда која је одржана 18.априла 2018. у Скупштини града, честитамо колегама: **Војкану Нововићу, Данилу Јекнићу и Луки Лазовићу**, студентима мастер студија са одсека вајарство на Факултету примењених уметности, добитницима почасне Награде града Београда за 2017. годину за стваралаштво младих у области уметности. Награду су освојили својим остварењима савремених скулптура и изложбом коју су приредили у Великој Галерији Дома културе Студентски град, децембра протекле године у оквиру традиционалног циклуса изложби скулптура великог формата ДКСГ.

*Добитници почасне
Награде града Београда
за 2017. годину за
стваралаштво младих
у области уметности.*

*Студенти Факултета
примењених уметности:
Војкан Нововић
Данило Јекнић
Лука Лазовић*

Честитамо

– Честитамо **Милицы Терзић и Тијани Михаиловић**, студенткињама мастер академских студија на одсеку Конзервације и рестаурације слика и уметничких дела на папиру на освојеној награди за најбољи плакат на 15. Међународној конференцији конзерваторско – рестаураторских студија, која је ове године одржана у Сплиту. Милица и Тијана су на овом плакату представиле конзервацију и рестаурацију хромолитографије Паје Јовановића „Сеоба Срба“. Поред одлично изведених конзерваторско рестаураторских радова, студенткиње су унеле и иновативност у визуелном приказивању научно уметничког аспекта на плакату,

па су комбиновале метод интеракције са публиком кроз физичко преклапање фотографија пре и после, као и дигитализацију у аналогном приказивању плаката кроз три *quad code* знака која су садржала фотографије рада у процесу конзервације и реставрације.

Плакат Милице Терзић и Тијане Михаиловић студенткиња мастер академских студија на одсеку Конзервације и реставрације слика и уметничких дела на папиру, за који су освојиле награду за најбољи плакат на 15. Међународној конференцији конзерваторских – реставраторских студија која је ове године одржана у Сплиту.

С

– Честитамо студентима четврте године одсека Менаџмента у продукцији, позоришту, радију и култури на Факултету Драмских уметности на успешно изведеној организацији фестивала ФИСТ (Фестивал интернационалног студентског театра).

Ове године студенти су се бавили темом освешћавања младих људи и питањем зашто постоји толико велика индиферентност код младих и да ли се довољно пажње даје овој теми у медијима. О овом питању смо разговарали са студентима у организацији: „То је тема последњих пар година и сматрам да се о томе не прича довољно конструктивно зато што ми заправо критикујемо пасивност младих која је све већа и коју смо и сами искусили на овом фестивалу у више сегмената када се људи преко друштвених мрежа пријаве да ће доћи на неки од програма и заправо не дођу што мења димензију на пример „умрежавања“. Зато нисам сигурна да ли медијима генерално одговара да се ова пасивност промени, јер људи седе кући и конзумирају медијски садржај и оно што им се пласира. Ја сам пробала

Честитамо

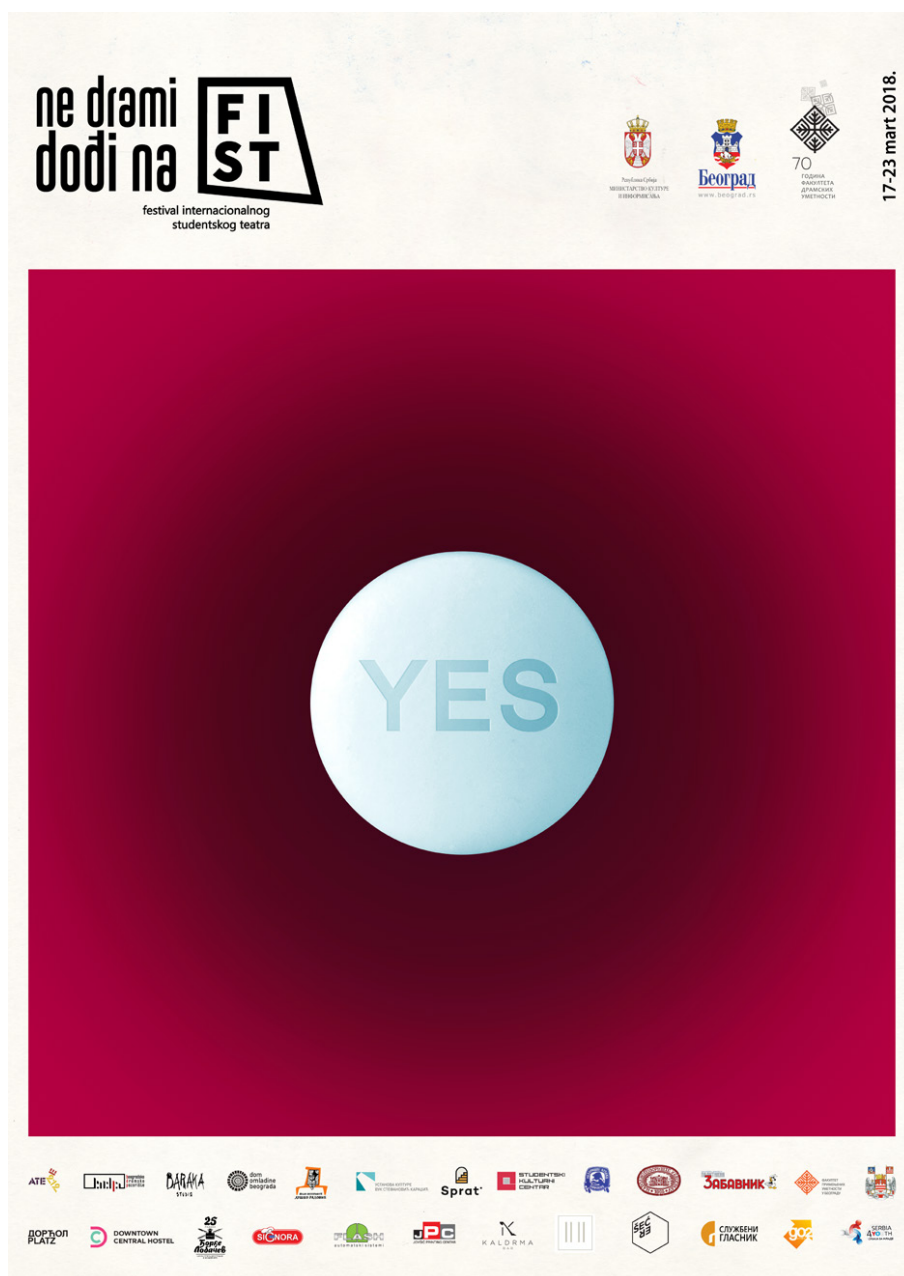
неким својим радом, како самостално тако и кроз ФИСТ да променим нешто али сматрам да свако од нас треба да покрене и уради нешто конкретно да би дошло до промене. Заправо смо изабрали тему за овогодишњи ФИСТ за коју нисмо ни знали колико је актуелна и заступљена. Тема је добро изабрана али ми се чини да до краја нисмо нашли прави начин како да анимирамо људе, јер смо ишли и физички на факултете и причали о ФИСТ-у а људи се опет нису појавили. Зато треба и ми сами да се запитамо и да нађемо неко ново решење ако ћемо заправо покренути људе да нешто ураде“ рекла је студенткиња Тамара Поповић.

ФИСТ
трибине

„Фист је основан на иницијативу студената Менаџмента у култури на Факултету драмских. Већ следеће године је ушао у оцену и то је задатак који спада у план и програм треће и четврте године на коме се интензивно ради са професором. Прати се рад, размишљање и односи. Ми смо увидели да на ФИСТ-у тема треба да буде **ПРОБУДИ СЕ, АКТИВИРАЈ СЕ, НЕ ДРАМИ ДОЂИ НА ФИСТ! ПРЕУЗМИ СТВАР У СВОЈЕ РУКЕ, РАЗМИШЉАЈ СВОЈОМ ГЛАВОМ.** Моје задужење у организацији је била организација КВИЗА који има ту црту активности и размишљања, буђења људи. Имали смо и две трибине, тема прве је била здрав начин живота, активност младих људи, о новом начину ихране као што је Хроно исхрана, безглутенска дијета, вегетаријанска исхрана,..

Званичан плакат
ФИСТ 13 фестивала
Аутор:
Александар Јовановић
студент треће године
на смеру за графички дизајн
Факултета примењених
уметности у Београду

дакле мисли својом главом а не о оном што је у тренду. Тема друге трибине је била комуникација, покажи своје емоције, своје мишљење, немој да ћутиш, немој да си сујетан, немој да намећеш своје ставове другима, буди искрен“ Испричала нам је Даница Милосављевић.

Честитамо

У оквиру ФИСТ-а, ФДУ је сарађивао и са одсеком Графичког дизајна са Факултета примењених уметности. У оквиру задатка на предмету Плакат под менторством професора Здравка Мићановића студенти Фотографије и Графичког дизајна су понудили своја графичка решења, своје предлоге плаката за ФИСТ XIII. Најбоље графичко решење бирали су организатори ФИСТ-а. Одабран је рад студента треће године Графичког дизајна **Александра Јовановића** који је потом био задужен за комплетан графички фестивал.

Честитамо

За графичко решење логоса ФИСТИЋ-а студенти су радили у оквиру задатка на предмету Графичке комуникације под менторством професора Зорана Блажине. За најбоље графичко решење проглашен је рад студенткиње четврте године Графичког дизајна **Надежде Тодоровић**.

ФИСТИЋ

Варијације логоса

Аутор:

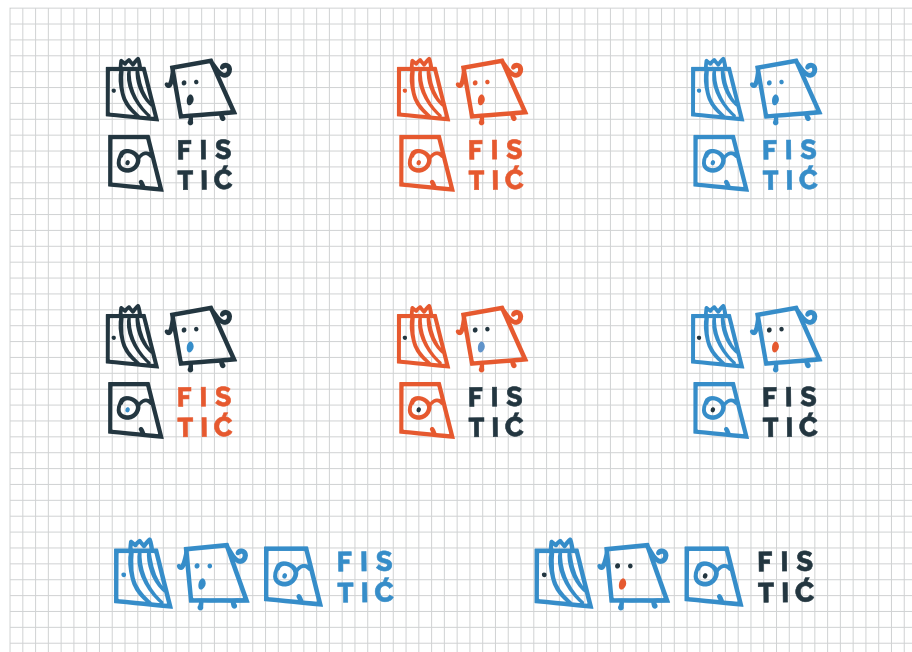
Надежда Тодоровић

студент четврте године

на смеру за графички дизајн

Факултета примењених

уметности у Београду

Сарадња са студентским парламентом ФПУ је такође прошла успешно па су тако у оквиру ове сарадње студенти ФПУ учествовали у Квизу ФИСТ-а и освојили прво место и наградно путовање. Честитамо студентима **Виктору Шумахеру, Огњену Велисављевићу, Душану Јанушу и Небојши Адамовићу**. Студенти су се представили виспреношћу и добром брзином каква се јавља код искусних учесника квизова. Квиз се одликовао добрим проводом и лепим дружењем које се завршило проглашењем победника.

Честитамо

*Студенти ФПУ
Виктор Шумахер,
Огњен Велисављевић,
Душан Јануш
и Небојша Адамовић
учествовали су у квизу
ФИСТ фестивала
и освојили прво место
и наградно путовање*

– Честитамо студентима са модула Дизајна ентеријера и намештаја на успешно изведеној ваннаставној радионици овогодишњег Пре салона, на тему *реАкција*, и успешној изложби у Музеју примењених уметности.

Честитамо

Поводом Салона архитектуре, сваке године, недељу дана раније одржава се Пре салон. Ваннаставне радионице се одржавају сваке године и производи ове радионице се излажу у Музеју примењених уметности. Овогодишња тема Пре салона и ваннаставне радионице била је *реАкција*. Полазиште ове теме проналазили су студенти у себи, у својим емоцијама, стањима

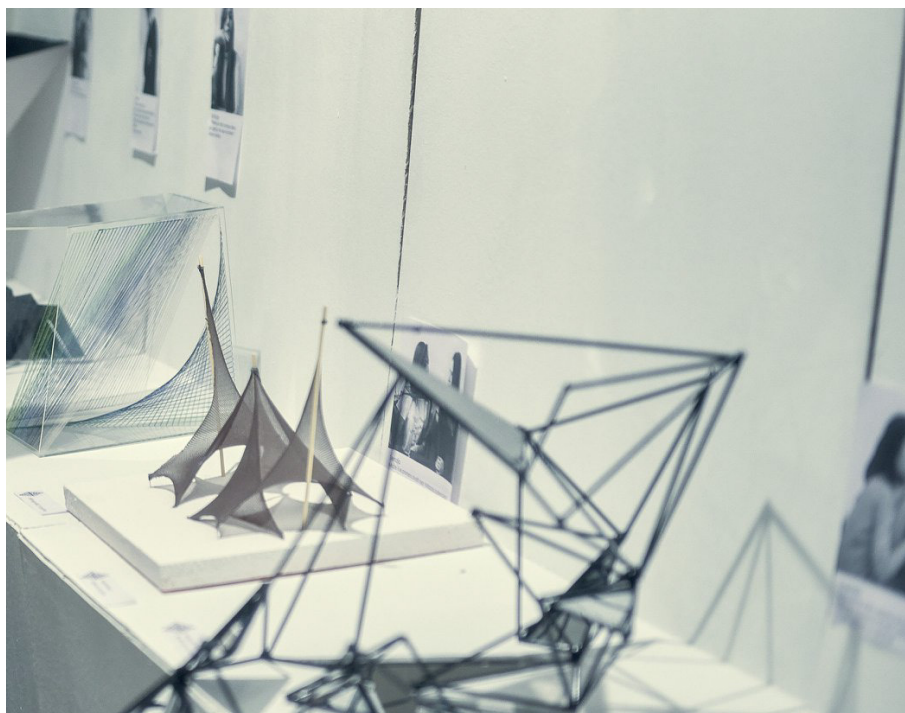

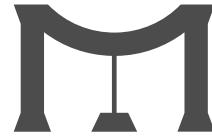
која изазива одређена просторна композиција односно амбијент, као и одређена врста уметности, дизајна, архитектуре. Покретањем одређених осећања долази се до одређене форме која је заправо реакција на емоцију самог ствараоца.

Ментор радионице: Ред. проф. Тања Манојловић, Мирјана Милакић, студент докторских студија ФПУ.

Учесници: Исидора Ристовски, Теодора Стојановић, Маша Луковић, Јефимија Митић, Анђелија Цветковић, Александра Армуш, Вања Ивковић, Софија Илић, Марија Драговић, Наташа Киски, Наташа Ераковић, Марија Марковић, Нина Вучак, Искра Раце, Катарина Клиф, Ивана Митровић, Босиљка Панић, Исидора Стојановић.

*Аутор фотографија:
Богдан Петровић,
студент четврте године
фотографије ФПУ*

– Честитамо Мини Јевремовић, студенткињи четврте године фотографије на Факултету примењених уметности за освојено прво место на конкурс „100 најлепших слика Србије“. Конкурс је у организацији интернет платформе „Слике Србије“ која има за циљ прикупљање најлепших фотографија Србије на једном месту.

Честитамо

„Лепосавић 2016“
Аутор фотографије:
Мина Јевремовић,
студент четврте године
фотографије, на Факултету
примењених уметности

Мина Јевремовић
Студент фотографије
4. година

Мина Јевремовић
Студент фотографије
4 година

КОНКУРСИ

КОНКУРС #1 ПРЕСЕК НАСЛОВНА СТРАНА

Редакција студентских новина **ПРЕСЕК** отвара конкурс за студенте ФПУ за насловну страну наредног броја, на тему „4“.

Тема „4“ се односи на следеће издање студентских новина. Конкурс за насловну страну ће се обнављати за свако наредно издање на различиту тему.

Позивамо све заинтересоване да пошаљу своје радове (слика, цртеж, скулптура, графика, фотографија,...) у димензијама 20×20цм на мејл редакције, presekfpu@gmail.com.

КОНКУРС #2 ПРЕСЕК ФОТО КОНКУРС

Редакција студентских новина **ПРЕСЕК** отвара медијски простор у *online* издању студентских новина у виду четири стране (*прве две и последње две*), где се даје могућност студентима фотографије да се представе својим радовима.

Сви заинтересовани могу послати до пет радова (не већих од А4 формата; не већих од 2 мегабајта тежине) на мејл редакције, presekfpu@gmail.com.

Одабране фотографије ће бити објављене у наредном броју студентских новина.

Лого

– Редакција студентских новина *ПРЕСЕК* захваљује се студенту графичког дизајна Александру Јовановићу на дизајну логоа Студентског парламента Факултета примењених уметности. Лого ће представљати студентски парламент ФПУ.

Званичан лого студентског парламента Факултета примењених уметности у Београду
Аутор:
Александар Јовановић
студент треће године
на смеру за графички дизајн
Факултета примењених
уметности у Београду

#Келићизми

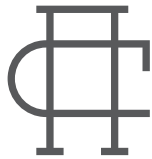
#1

Ћу се

Ѐрџид

Њждлост џ

Ѕдџршдџд.

СТУДЕНТСКИ
ПАРЛАМЕНТ
ФАКУЛТЕТА
ПРИМЕЊЕНИХ
УМЕТНОСТИ
У БЕОГРАДУ

